

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1947/2021
26.05.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиље АА са боравиштем у ..., чији је пуномоћник Јован Ћирић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде - Апелациони суд у Београду, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Зрењанину, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6287/19 од 05.02.2021. године, у седници већа одржаној дана 26.05.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6287/19 од 05.02.2021. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 6287/19 од 05.02.2021. године, одбијена је, као неоснована, жалба тужиље и потврђена пресуда Вишег суда у Панчеву П 480/18 од 14.05.2019. године, којом је одбијен, као неоснован, тужбени захтев тужиље да се обавезе тужена да јој на име накнаде штете исплати износ од 6.028.321,00 динара, са законском затезном каматом од 05.07.2017. године до исплате, као и да јој накнади трошкове парничног поступка, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате, а обавезана је тужиља да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 30.000,00 динара. Одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку- ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11... 18/20), Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужиље није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је против тужене поднела тужбу са захтевом за накнаду штете која је настала с обзиром да је пред Основним судом у Панчеву у предмету П 1781/12 вођена парница по тужби ББ из ..., против овде тужиље,

ради накнаде за извршена улагања на стамбеној згради тужиље која се налази у ..., у улици ... број .., уписана у ЛН број .. КО ..., те да је пресудом Основног суда у Панчеву П 1781/12 од 09.07.2015. године одбијен тужбени захтев у целости као неоснован, док је по жалби тужиоца Апелациони суд у Београду пресудом Гж 5875/15 од 02.11.2016. године преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев обавезавши тужиљу да ББ на основу улагања исплати износ од 4.984.140,00 динара, са законском затезном каматом од 09.07.2015. године до исплате. По поднетом предлогу за принудно извршење ББ Основни суд у Панчеву је донео решење о извршењу Ии 33/17 од 02.02.2017. године, на основу којег је јавни извршитељ Филип Станковић из ... донео Закључак о спровођењу решења Ии 15/17 од 13.03.2017. године на непокретности извршног дужника овде тужиље и то на предметној стамбеној згради. Након извршене процене јавни извршитељ је Закључком утврдио да вредност непокретности износи 6.028.321,00 динара, након чега је извршено јавно надметање дана 16.06.2017. године и непокретност продата за почетну цену у износу од 4.219.824,70 динара, а јавни извршитељ Филип Станковић донео је Закључак о додели непокретности ВВ након уплате излицитиране цене, те Закључак о предаји у посед те непокретности. Међутим, пресудом Врховног касационог суда Рев 459/17 од 09.06.2017. године, преиначена је пресуда Апелационог суда у Београду Гж 5875/15 од 02.11.2016. године и потврђена пресуда Основног суда у Панчеву П 1781/12 од 09.07.2015. године, због чега је тужиља поднела предлог за противизвршење и Основни суд у Панчеву је донео решење о противизвршењу, а у поступку противизвршења јавни извршитељ није успео од ББ да наплати било шта, јер именовани не поседује ни покретне, ни непокретне ствари, и у међувремену се развео од ВВ, а своју предузетничку радњу пренео је на друго лице и рачуни су му у банкама блокирани због чега је тужиља претрпела велику штету која је за њу настала.

Код тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су одбили тужбени захтев тужиље, јер тужиља није доказала основ одговорности тужене, односно у чему би се састојао незаконит рад државних органа, те нису испуњени услови за примену члана 172. и члана 200. Закона о облигационим односима, као и члана 6. Закона о судијама.

Одредбом члана 142. став 2. Устава Републике Србије, прописано је да су судови самостални и независни у свом раду и суде на основу Устава, закона и других општих аката, када је то предвиђено законом, опште прихваћених правила међународног права и потврђених међународних уговора.

Одредбом члана 22. став 1. Закона о судијама („Службени гласник РС“ број 116/08... 47/17), прописано је да је судија слободан у заступању свог схватања, утврђивању чињеница и примени права, у свему о чему одлучује; а ставом 2. истог члана да судија није дужан да икоме, па ни другим судијама и председнику суда, објашњава своја правна схватања и утврђено чињенично стање, изузев у образложењу одлуке или када то закон посебно налаже.

Одредбом члана 6. став 1. истог Закона, прописано је да Република Србија одговара за штету коју судија проузрокује незаконитим или неправилним радом.

На основу тако утврђеног чињеничног стања и цитираних законских одредби, Врховни касациони суд је на становишту да је правилна одлука нижестепених судови којим је одбијен тужбени захтев. Наиме, одговорност за штету коју проузрокује судија

постоји када је штета проузрокована незаконитим (поступање противно закону или другом пропису, односно пропуштањем да се закон или други пропис примени) или неправилним (чињење или нечињење противно уобичајеном начину обављања делатности које штети праву и интересу неког лица) радом судија. Дакле, поступање органа који је у складу са законским прописима или у оквиру његових овлашћења не може представљати ни неправилан ни незаконит рад. Чак и погрешна примена одговарајуће законске норме или евентуално погрешна процена испуњености услова за доношење одређене одлуке не представља сама по себи повреду дужности у вршењу функције тог органа за коју би држава одговарала. Устав Републике Србије гарантује самосталност и независност у суђењу, односно изражавање мишљења приликом доношења одлуке, за коју судија ни на који начин не може одговорати. Из тих разлога правилно је становиште нижестепених судова да је тужбени захтев неоснован, с обзиром да тужила није доказала да је постојао незаконит рад државних органа, те су ревизијски наводи неосновани.

Како се ни осталим наводима ревизије не доводи у сумњу правилност побијане одлуке, одлучено је као у изреци на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа-судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић